

Yalnız taş duvar olmaz

Dut Pekmezi

Tutlular Yardımlaşma Derneği / İsviçre
Eylül 2000 Sayı 6

Değerli Okuyucu,

İşte bu, **altıncı** sayımız da elinizde. Dergimizin bu sayısında da çeşitli yazılar ve yorumlar bulacaksınız. Umarız, bu sayımız da diğerleri gibi hoşadır.

Dergimizin her sayısında yayımlamayı düşündüğümüz söyleşilerden dördüncüsünü **Mehmet Karakuş, Mehmet ACAR** ile yaptık. Eğer dikkatli okursanız **Mehmet Acar**'da çok şey söylüyor bu kısa söyleşide.

Dut Pekmezi'nin bu sayısında, taa **İsveç**'ten, **Hamza DEMİR**'den bir yazı bulacaksınız. **Hamza DEMİR**, bu yıl ikincisini yaşadığımız **Tut Kültür ve Sanat Festivali** konusundaki duygu ve düşüncelerini, izlenimlerini bizlerle paylaşıyor. Festivalin Hamza Demir'de çağrıştırdığı duygular, aslında her Tutlunun yüreğinde duyumsadığı, hatta zaman zaman göz yaşlarıyla açığa çıkan temiz ve çocuk saflığındaki duygular. Okuyunca sizler de duygulanacak, belki de gözleriniz dolacaktır.

Kendisinden, bundan sonraki sayılarımız için de çeşitli yazılar bekliyoruz.

Mehmet KARAKUŞ'un da bir yazısı festival üzerine. O'da festival ile başlayan **yeni sürecin gidişatına, festivalin Tutluya getirdiği kazanç ve sorumluluğa** işaret etmeye çalışıyor.

Mehmet YILMAZ'ın derlediği, **GÜLDÜŞÜN** sayfasındaki fıkralar sizleri hem güldürecek, hem de düşündürecektir.

Dergimizin bu sayısında, sonbaharın sonuna doğru yapacağımız **Tutlular Eğlence Gecesi**'nin de bir duyurusunu okuyacaksınız. Programdan da fark edeceğiniz gibi kaliteli bir eğlence gecesi yapmayı planlıyoruz.

Yardımlarınızı ve katılımınızı esirgemeyeceğimizi umuyoruz.

Arka sayfamızı yine ata sözlere ayırdık. Geçen sayımızda, içinde **'et'** geçen, gerçekten **etli** ata sözlerinden bir demet sunmuştuk. Şimdi de, içinde **'it'** geçen ata sözlerinden bir demet sunuyoruz. Elbette siz bu sözlere başka **'itli'** sözler ekleyeceksiniz ve bu **'itli'** sözlerin sizlerde neler çağrıştırdıklarını yüreğinizde ve beyninizde duyumsayacaksınız.

Değerli Okuyucu,

Dut Pekmezi yayımlanmaya başladığından beri yaptığımız çağırımı ısrarla yineliyoruz: **Tutlular Yardımlaşma Derneği**'ne üye olarak gücümüze, birliğimize güç katınız. Dergimize yazılar göndererek, O'nu zenginleştiriniz.

Dut pekmezi gibi tatlılıklar dileriz...

Dut Pekmezi

Mamih Memet

Ben bir, Fatma ikii, Ali üç...

Beş oğlan ve üç kız olmak üzere sekiz kardeşiz.

Ben en büyükleriyim. **Doğumum 1934.**

Aklım başıma geldiğinde **babam eğitmen idi.** Daha önceleri ne yaptı, ne etti bilmiyorum.

Babam hem Tut merkezde, hem de çevre köylerde görev yaptı.

Çocukluğum kimi zaman babamın yanında başka köylerde, çoğu zaman da Tut'ta geçti.

Eğitmen çocuğu olmama karşın ancak ikinci sınıfta okuyabildim. Çünkü çalışmak zorundaydım. Bağa bahçeye, hayvanlara bakmak zorundaydım. Eğitmen çocuğuydum ama, başka çocuklardan farkım yoktu. Zenginliğimiz fakirliğimiz öteki köylülerimizden farksızdı.

Ben de başka çocuklar gibi, hayvan otlattım. Bağda, bahçede, tarlada çalıştım. Yani çalışmadan başka bir şey görmedim.

Gençliğim de çocukluğum gibi çalışmakla geçti. Çocukken hiç değilse yakın çevrede çalışıyordum. Biraz büyüyünce uzaklara gittim. Taa **Urfa topraklarına kuru dut** götürüp sattım, buğdayla değiştim. **Adana**'ya pamuk toplamaya, **Mersin**'e portakal bahçelerinde çalışmaya gittim. Odunculuk yaptım. İnşaatlarda çalıştım. Kara sabanla çift sürdüm, ekim ekim. Bekir amcamın kahvesinde çaycılık yaptım.

Evlendikten sonra da yine bir süre çalıştım. Kimseye muhtaç olmamak için her işi yaptım.

Çalışkan ve sağlam bir kişiydim. Sonra

35'e bir tertip askere gittim.

Askerliğim **Ankara, İstanbul** ve sora da **Adana civarlarında** geçti.

Askerlik tam 24 ay sürdü.

Öteki yaşlıtlarım gibi benim de askerliğim zor koşullarda geçti. Babam para gönderemiyordu. Harçlık kısıydı. Bir ara epeyce bir harçlık geldi. Ama sonradan öğrendimki, hanuma ait bir parça tarlayı satmışlar ve bana harçlık göndermişler. Canım da sıkılmıştı ama, olan olmuştu.

Askerliğimin son zamanlarına doğru **Kore Harbi** patlak verdi. **İslahiye** civarlarına gelip ormanlarda, çadırlarda kaldık. Acemi erlerin eğitilmesinde **onbaşı** olarak görev yaptım.

Bereket versin Kore'ye gitmeden terhis oldum.

Terhis olduktan sonra yine Mersin'de, Adana'da çalıştım. Sonra amcamın kahvesine ortak oldum. Bir süre sonra kahveyi de sattık.

Neye mal olursa olsun!..

Kahveyi sattuktan sonra amcam yurtdışına çıktı. Ben yine odunculuk ve tütüncülük gibi işlerle uğraştım. Ama bir yandan ben de yurtdışına gitmek istiyordum.

O zamanlar yurtdışına çıkmış pek az köylü vardı. Kimileri gidiyor kalıyor, kimileri geri dönüyordu. Ben de neye mal olursa olsun gitmek istiyordum ama, para bulamıyordum. Para sözü verenler, iş ciddilesince cayıyorlardı.

Söz verenler sözlerinde durmuyorlardı.

Ama ben işin peşini bırakmadım. Güç bela 12 000 lira para peydahladım.

Ağustos 1970'te Zürich'e geldim. Zürich'te bir otele yerleştim. O zaman Bekir amcam İsviçre'deydi. Hem amcam ile, hem de benden önce gelen başka köylülerle görüştük, hasretlik giderdik.

İş bulmak kolay değildi. İşsizlik ise can sıkıcıydı. Bir türlü sabrım gelmiyordu. Amcam ise, "Hiç canını sıkma! Ben çalışırım, sen yersin! Ama geri dönmek yok!" diyordu. Tabii bu bana büyük cesaret ve güven veriyordu. Aynı sözleri bende sonraları, **ortağım Mustafa'ya** söyledim.

Söz çok, **20 gün işsiz** kaldıktan sonra Neuhaus'da bir çiftlikte iş buldum. Çiftlikte çok zorluk çektim; hem beni çok çalıştırıyorlar, hem de az para veriyorlardı. Patronun davranışları da pek insanca değildi. Yaşama koşulları çok kötüydü. o kadar kötüydü ki; doğru dürüst banyo bile yapamıyordum. Patron elini ayağını, yüzünü gözünü sabunlu suyla yıkıyor, vücudunu da ıslak bezle siliyordu. Bana da, aynı şekilde temizlenebileceğimi söylüyordu. Ama ben böyle bir şeye alışmamıştım; tahammül edemiyordum. Kendime bir teneke kazan ve bir leğen peydahladım ve bir sene o şekilde idare ettim. Bütün bu zorluklara **oturum hakkı** elde etmek için katlanıyordum. Hatta bedava çalışmayı bile göze almıştım. Faydasını da gördüm. İşe başladıktan 70 gün sonra oturma ve çalışma izininide aldım ve kaçak çalışmadan kurtuldum.

Bu zaman zarfı içinde, İsviçre'ye gelirken ettiğim borçları da hemen ödedim.

Çiftlikte bir sene çalıştım. Ama he-

men hemen sürekli kavga ediyordum patronla. Verdiği o az parayı bile vermemek, kesmek - kırmak istiyordu. O yüzden mahkemelik bile olacak duruma geliyorduk. Bir keresinde ancak polis zoruyla paramı alabildim.

Çiftlikten ayrıldıktan sonra **St. Margarethen**'de bir **Çiçekçi**'de çalıştım. Çiçekçi bir cennet gibi geldi bana. Ama hem Zürich'e, dolayısıyla köylülere uzak sapa bir yer olduğundan, hem de parası da az olduğundan orada da çok çalışmadım.

Tekstil'de 19 yıl..

Çiçekçi'den de ayrıldıktan sonra tam 19 yıl çalışacağım **Wald**'daki tekstil fabrikasına geçtim. tekstil fabrikasında hep gece çalıştım. İlk zamanlar biraz zorlandım ama, sonra alıştım, gece çalışıyor, öğlene kadar yatıyor, öğleden sonra da alış veriş gibi işlerimi görüyordum. Ayrıca resmi dairelerdeki kimlik, pasaport gibi işler için de zaman kalıyordu. Yani gece işi bu yönüyle de iyiydi.

Kalbim doğru olduğundan...

Ne iş yerinde, ne de dışarıda bir sorunum oldu. Herkesle iyi geçindim. Noksansız ve temiz çalıştım. Çok şükür kalbimin temizliğinden ne kimse bana bir şey söyledi, ne de ben başkasına.

Çocukların boynu bükük...

Tekstil'e geçtikten sonra 1974'lerde bir iki defa hanımı getirdim götürdüm. Çocuklardan birini ikisini getirip götürdüğüm oldu. Sonra babam, " **Oğlum bu böyle olmayacak. Çocukların burada yetim gibi boynu bükük kalıyor. En iyisi çocukları da al götür.**" deyince, çocukları da yanıma aldım.

Yurtdışına kısa bir süre için...

Ashında yurtdışına uzun bir süre için çıkmamaıştım. Bir ev parası, biraz da sermeye yaptıktan sonra dönecektim ama, olmadı; evdeki hesap çarşıya uymadı.

Eskiden yalnızdık. Ne bu kadar Türk vardı, ne de çoluk çocuk burdaydı. Bir Türk, bir hemşeri görmek için Neuhaus'dan Zürich'e gidiyordum. Dil büyük sorundu. Halen de büyük sorun. Hem yaş , hem de tahsil olmadığından dolayı doğru dürüst bir dil öğrenemedim. Bir ekmek almada bile nice zorluklar yaşadım. Ama her şeyi sineye çektim.

Çocukların anaları...

Çocuklardan memnunum. Hepsi işin de gücünde. Bana karşı saygıları var, benim de kendilerine sevgim. Ne desem ya parlar. Para desem verirler. Zaten veriyorlarda.

Çocuklar büyüdüler. Ev sahibi oldular.

Ben biraz sert mizaçlı olduğumdan kalplerini kırarım korkusuyla, söyleyeceklerimi hep analarına söyledim. Ana ları da çocuklara anlatırdı. Çocuklar da öyleydi; onlar da isteklerine anaları vasıtasıyla söylerlerdi.

Belli bir yatırım yok sayılır.

Tabii para kazandım ama, harcadım da. Ev yaptırdım. Türkiye'ye gidip gelmeler vesaire paraları alıp götürdü.

Birlik beraberlik...

Tutluları canım kadar severim. Onların burada olmaları beni memnun ediyor. Kendileriyle her zaman dayanışma içindeyiz. Saygıda sevgide kusur etmezler. Ben de onları severim.

Tutlular iyi yaptılar. Hem kendilerine hem yakınlarına, hem de dolayısıyla memleketlerine yardımları oluyor. Burda çalışmasalardı hiç bir şey olmazdı. Hiç birimizin birşeyi olmazdı.

Ne Tut'tan, ne İsviçre'den...

Ne Tut'tan vazgeçerim ne buradan. Çünkü Orada köyümüz ve köylümüz var, burada da çocuklarımız, ailemiz. Bu yaşantımız iyi bir yaşantı. Bunu da buraya borçluyuz. Her şey temiz. Canıma malıma bir zarar gelir korkusu yok.

Birliğimizi beraberliğimizi, saygımızı sevgimizi ne kadar geliştirip güçlendirirsek o kadar kalkınırız, o kadar mutlu oluruz.

Mehmet Karakuş

Tutlunun Yeni Bayramı

Şimdi Tut'ta bayramlar nasıl kutlanıyor bilmiyorum. Ancak Tut'un, 60'lı, 70'li ve daha önceki yıllarını yaşayanlar, **Şeker ve Kurban bayramlarının** nasıl yaşandığını bilir. Hatırlayınca da insanın yüzünü huzur dolu bir gülümseme alır. "**O yoksullukta ne günlerdi..**" diye iç çekilir.

Terzilerde bayramcılıkların dikilmesi, ağzına kadar dolu daracık berber dükkanlarında bayram traşlarının olunuşu, 2-3 odalı toprak evlerin pırl pırl, tertemiz yapılması, gece geç saatlere kadar mis gibi bayram yemeklerinin hazırlanması hatırlanır.

Arefe-Şerefe gecesi sıra sıra dükkanların dizildiği elektriksiz daracık çarşıda tapa dabancası patlatan çocukların civiltisiyle, kahvelerden gelen kağıt oyunu ve sohbetlerin uğultularını iştir gibi oluruz, o günleri hatırlayınca.

Bayram günü sabah namazıyla başlayan cap canlı, neşe dolu koşuşturma ve ziyaretler, el öpmeler, "**Bayramın bayrak olsun!**", "**Sağ ol yavrum, dayım boğünlere çık!**"lar, gınah şekerler, kaatli şekerler, kahveler-kolonyalar, "**Allahını seversen biraz da burda ye!**" ler, daha nice anılarımız depresir çoğu zaman. (Sabahtan çıktığımız şeker toplamaya neredeyse bütün gün devam eder, hemen hemen kasabanın her evini dolaşır, bir kaç cep dolusu şeker toplardık. İnanılır gibi değil!)

Velhasıl bayramlar, sevincin ve coş-

kunun herkesçe paylaşıldığı olağanüstü günlerdi.

Bu yaz ikincisine katıldığım, **Tut Kültür ve Sanat Festivali** günleri bana, aşağı yukarı o eski bayram günlerinin tadında, herkesçe paylaşılan coşkulu güzel günler yaşattı.

Hummalı bir hazırlık, "Fılan gelecekmiş, falan olacaktı!" heyecanlı bekleyişi, festival gönüllüsü pırl pırl gençlerin koşuşturması, pankartlar-afişler, belediye hopörlöründen yapılan duyurulara, festivalden günler önce başladı.

İlk günün akşam saatlerinde lise bahçesinde yerini almak için "**mezerliğe**" doğru öbek öbek yola kyuluşlar, dev sahnedeki bütün Tut'a yayılan deneme müzikler, festivalin-konserin birazdan başlayacağını ilk işaretleriydi.

Ve büyüleyici havai fişeklerin gösterisi eşliğinde coşkulu bir açılış gerçekleşti.

Festivalin içeriği ve kalitesi yine oldukça yüksekti. **Kazancı Bedih ve gurubu, Özlem Özdil, Musa Eroğlu, Yıldız Kenter, Eşref Kolçak, Şükran Güngör, Kocaeli Şehir Tiyatrosu oyuncularını ve Muzaffer İzgü** festivalin sanatçı konuklarıydı. konser, sinema, tiyatro, Muzaffer İzgü'nün unutulmaz tatlı söyleşisi, Yıldız Kenter'in gençlerle canlı ve içten sohbeti, Belediye bahçesinde Tutlu gençlerin (S. Karakaplan ve ismini hatırlayamadığım bir genç daha) ilgiyle izlenen resim sergisi, **Ayhan'ın (Demir)** sigaraya karşı diya gösterisi ve

bilgilendirme toplantısı, bir gazetecinin fotoğraflık üzerine sohbet toplantısı ve benim Tutlunun barışçı, paylaşmacı, dayanışmacı geleneğinin dayanaklarını anlatmaya çalıştığım söyleşi, festivalin programını oluşturuyordu.

Bu yılki festivalin iki özgün yönü daha vardı: Birincisi, festivalden iki gün önce Tut'a, yıllardır beklenen "Medetsizin suyu" geldi ve bu, sevinci dahada artırdı. İkincisi, festival daha bir "Tutlu" daha bir "kültür" festivaliydi. Çünkü, festival giderlerinin tümüne yakını Tutlu kaynaklarca (Epa, Hüseyin Dönmez, İsviçre Tutlular Yardımlaşma Derneği, Belediye, Kaymakamlık) karşılanmıştı. Çünkü, irili ufaklı bir yığın kültür etkinlikleri düzenlenmişti. Ama program hazırlanırken "medyatik olma kaygusu" taşınmamış, kültür etkinliklerinin içeriğinin zengin ve kaliteli olması esas alınmıştı. Bu kalite ve içerik doğal olarak yine ulusal ve yerel basının (televizyon-gazete-dergi) ilgisini çekti ve Tut'un tanıtımına büyük katkı sağlayan yayınlar yapıldı. Böylece Tut'un güzelliği

ve Tutlunun dayanışmacılığı artık Türkiye'nin hemen hemen her yerinde biliniyor. Güzellik ve iyilikle tanınmak - anılmak ise, doğrusu azımsanacak bir kazanç değil günümüzde.

Festivalin, üç gün yaşanan coşkudan başka yan etkileri de vardı. Bunlardan birisi, festivalin buluşma günleri olması. Bu yönüyle de eski bayramlara beziyor. Gurbetteki Tutluların çoğu artık Tut'a gitme planını festivale göre ayarlıyor. Çünkü festival boyunca çoğu akraba ve dostlarıyla buluşma fırsatı buluyor.

Programı ve etkileri bakımından bu kadar büyük olan bir etkinliğin düzenlenmesi aşamalarında kimi eksikler, yanlışlar olmuyor mu? Elbette oluyor. Ama bunlar, bayram yemeği yaparken bazen kazanın dibini tutturmaya benziyor. "Olacak o kadar!"

"Yeni bayramımızın" kalıcılığı için gerekli kurulumların sağlanmasını diliyorum.

Nusret ve emeği geçen herkes, elinize - beyninize sağlık!..

Hamza Demir

Tut'a Yakışır...

Sanat toplumun aynasıdır

Güzel misiniz, çirkin mi? Yaşlandı mı, yoksa başkalarının dediği gibi, daha genç misiniz? Saçınız başınız, boyunuz posunuz nasıl? Yiğit misiniz, korkak mı? Acımasız mısınız, yardım sever mi?..

Gerçeği görmek ve hoş gitmeyen yanları değiştirmek isteyenler zaman zaman aynaya bakmalıdırlar. Çünkü, gerçek yüzler aynada daha net görünür. Eğer gerekli görüyorsak aynaya bakmayı; iş kolay; hepimizin ya cebinde, ya da evinde birer ayna yok mu? Bakarız olur! **Ama, ya toplumların aynası?..**

Toplumların yaşam biçimleri; giyimleri kuşamları, yemeleri içmeleri, dilleri, duygu ve düşünceleri, kısacası kültürleri, sanatın çeşitli dallarında yapılan etkinlikler sayesinde gözümüzün önünde yeniden canlanır, somutlanır. Sanatsal etkinlikler toplumların bir bakıma aynası olurlar. Örneğin, bir Avrupalının türküsü ve türkü söylemesi başka, bir Türkün türküsü ve türkü söylemesi başkadır. Aynı şekilde bir Avrupalının herhangi bir konserdeki tutumu başka, sırdan bir Türkün tutumu başkadır. Her ikisinin de nasıl yaşadıkları ve nasıl bir eğitim aldıkları, türkülerine ve konserdeki davranışlarına yansiyacaktır.

Bilineceği gibi bakmak ve görmek iki farklı iştir. Çoğu zaman bakarız ama görmez. Çünkü, ya göreceğimiz eksikliklerin giderilmesi sırasında doğabilecek zahmeti göze alamayız, ya da gerçeğin kendisiyle karşılaşmaktan çekiniriz. Zira gerçek, çoğu zaman sandığımızdan farklıdır.

Aynaya bakma zahmetine katlanamayanlar gerçek yüzlerini göremezler.

Tut Kültür ve Sanat Festivali

Bu yıl ikincisi yapılan festivalin Tut'ta yapılması bir raslantı mı? Elbette hayır! Tutlu, okula kavuşan ilk topluluktur bulunduğu çevrede. Bir ilkokul binası ilk olarak Tut'a yapılmıştır. Tutlu, okul ile tanışır tanışmaz onu sevmiş ve benimsemiştir. Tutlu, okula ve okumaya karşı herhangi bir direniş göstermemiştir. Yoksul Tutlunun çocuğunun okuması gündeme geldiğinde, söylediği söz: "**Altımın döşeğini satar, sırtımın ceketini satar çocuğumu yine okuturum!..**" olmuştur.

Tutlunun okumaya sevgisi ve düşkünlüğü sayesinde okur-yazar oranı hızla artmıştır. Tutlunun çocuğu da en zor koşullarda bile okumuş; öğretmen, ziraat memuru, sağlık memuru, kaymakam, veteriner, hemşire, ebe, doktor, hakim, savcı gibi bir çok meslekte başarılı insan olmuşlardır. Tutlu gençlerin çoğu liseyi veya üniversiteyi bitirmiştir. Elbette bu kadar okumuş yazmış insan potansiyeli olan bir toplum aynaya bakma gereği duyacak ve kendisine çeki düzen verecektir. Festivalin de anlamı ve değeri buradadır.

Tut yavaş yavaş, çeşitli sanat etkinliklerinin yapıldığı bir merkez oluyor. Tut, ülkemizde bu yanıyla tanınıyor. Gazeteler, televizyonlar Tut'u bu yanıyla anlatıyorlar. Tut, uyuşturucu kaçakçılığı, hırsızlık, katillik gibi olumsuz sıfatlarla değil, **dut gibi ak ve şirin yüzüyle görünüyor aynada. Tut'a da bu yakışır.**

Tutlu, gazetecilerle konuşuyor, kameraların karşısına geçiyor. Tutlu, yazarlarla, artistlerle, müzisyenlerle buluşuyor, hatta dostluklar kuruyor.

Şimdi Tut denince, akla festival geliyor.

Hem sevinmeli, hem de düşünmeli.. Düşünmeli, çünkü bu görüntü, sorumluluklar da yüklüyor Tutluya..

Şimdi yerel yöneticiler düşünmeli; on-on beş misfiri ağırlayacağım; yedirip içirip, yıkanmasını dinlenmesini sağlayacağım bir misafirhanem var mı? Tuvaletler, parklar, yollar yeterli mi, temiz mi?

Şimdi lokantacılar, kahveciler, ayakkabı boyacıları, mısır satıcıları, fotoğrafçılar düşünmeli; kaliteli mal ve hizmet sunabiliyor muyum?

Şimdi gençler düşünmeli; festivale katkım yeterli mi? Hangi yeteneklerim var?

Şimdi halk düşünmeli; ne kadar misafirperverim?

Şimdi almanclar düşünmeli; sahi benim bu işe ne kadar katkım oluyor?

Şimdi festivali düzenleyenler düşünmeli; yanlışlarım oluyor mu?

Herkes aynaya bakmalı ve gerçek yüzünü görmeli..

...ve iki öneri

Birincisi: Festival, geçen yıl ve bu yıl olmak üzere iki kez yapıldı. Edinilen deneyim, her yıl festival düzenlemenin çok külfetli ve zor olduğudur. O yüzden her yıl festival yerine, **üç yılda bir festival düzenlemek** daha geçkçi görünüyor.

İkincisi: Tut Kültür ve Sanat Festivali gibi kapsamlı ve kaliteli etkinliklerin düzenlenmesinin bir ve ya iki kişininin çabalarıyla olması, onları yoruyor ve yıpratıyor. Ayrıca hesap kitap işi de çeşitli şekillerde yorumlanabiliyor. Bu ve benzeri olumsuzlukları gidermek için **bir dernek veya bir vakıf kurulmalı**, herkes için bir ucundan tutmalıdır.

Mehmet Karakuş

Güldüşün

Öbür Dünya

Hani, "Öbür dünyada, ettiğin günahlar kadar yanacaksın, katran kazanlarında kaynayacaksın!" derler.

Fıkra bu ya, adamın biri öbür dünya ya gitmiş ve görmüş ki; katran kazanları kurulmuş, kaynıyor. Her kazanın başında da bir nöbetçi var, kaynayan kazandan kafasını çıkartana vurup tekrar kazanın içine sokuyor. Adam kazanlara şöyle bir bakmış ve görmüş ki; her dinden, her milletten insanlar kazanlarda kayıyor. Ama bir kazanın başında nöbetçi yok. Adam bunun nedenini sorduğunda, oradaki görevli: "Haa.. o mu? O kazanda Türklere var. Türklere nöbetçiye ihtiyaçları yoktur; onlar birbirlerini yerler." demiş.

Bitmeyen Yol

Temel otopanda basmış gazı gidiyormuş. Bakmış bir trafik tabelası, 'Yavaşla 80 km' Temel hızını hemen kesmiş, 80'e düşmüş. Bir süre sonra bir tabela daha 'Yavaşla 60 km' Tabii Temel hemen hızını kesip 60'a düşmüş. Sonra trafik tabelasındaki rakamlar sırasıyla 40'a, 20'ye 10'a düşmüş. Kurallara göre Temel'de hızını kesmiş. Kesmiş ama sıkıntıdan da pathiyormuş. Çünkü hızını kestikçe epeyce zaman kaybetmiş. Sonunda bir tabela daha çıkmış karşısına ve tabelada şu yazıyormuş: Yavaşla'ya Hoşgeldiniz. Nüfus: 2500

Kambur ile Cüce

Bir köyde bir Kambur, bir de Cüce varmış. Her ikisi de hallerinden memnun değillermiş. Yüzleri gülmez, içleri kan ağlamış.

Günlerden bir gün Kambur meyhaneye gitmiş ve rakıyı - mezeyi ısmarlamış, başlamış içmeye. Cüce neredeyse, O'da damlamış Kambur'un yanına, "Hayrola Kambur bir derdin mi var? Böyle dertli dertli içiyorsun!" demiş Cüce. Kambur, "Ben içmeyim de kimler içsin? Baksana şu halime!" demiş ve garsonu çağırarak bir rakı da Cüce için söylemiş. Başlamışlar berabere içip dertleşmeye. Tabii bir süre sonra ikisi de zil zurna sarhoş olmuşlar ve kalkıp evlerine gitmişler. Kambur'un yolu me-

zarlıktan geçiyormuş. Kambur mezarlıktan geçerken bir sandık açılmış ve Kambur'u içine çekmiş. Sandığın içinden Kambur'a bir isteği olup olmadığı sorulmuş. O'da "Aah şu kamburumdan bir kurtulsam!" demiş. Bunun üzerine sandıktaki bir el, Kambur'un kamburunu hemen almış ve Kambur dışarıya fırlamış.

Ertesi gün Cüceyle Kambur yine meyhanede buluşmuşlar. Cüce, "Hayrola, kamburu ne yaptın?" diye sorunca, Kambur'da, "Hiç sorma, dün akşam böyle böyle oldu.." diye olanları ballandıra ballandıra anlatmış. O akşam yine içmişler, yine sarhoş olmuşlar. Sonra Cüce, "Ben de mezarlıktan gidiyim de belki boyumu uzattırırım!" demiş. Mezarlıktan geçerken gerçekten, yine bir sandık açılmış ve Cüce'ye arzusu sorulmuş. Cüce boyunun kısalığından yakınmaya başlar başlamaz sandıktaki ses, "Al sana bir de kambur!" diyerek kamburu cücenin sırtına atmış.

Bektaş

İki Bektaş bir ara işsiz kalmış. Birbirlerine, "Ne yapalım, ne edelim?" diye sorularken akıllarına, şarap satmak gelmiş. Şarap satmaya karar vermişler ve birer kupa şarap alarak çarşının tenha bir köşesine oturmuşlar, başlamışlar müşteri beklemeye.

Bir bekle, iki bekle. Gelen giden yok. Hem canları sıkılmış, hem de canları şarap içmek istemiş. "Ne yapalım?.." diye birbirlerine sormuşlar bir süre.

Sonra bir Bektaş ötekine, "Benim bir liram var. Al şunu da, bana bir bardak şarap ver!" demiş. Sarabı almış içerken, öteki durmamış, aldığı bir lirayı tekrar arkadaşına uzatarak, "Hele sen de bana bir bardak şarap ver!" demiş. Böyle, 'al sana, ver bana' bir süre devam etmiş ve akşam olmuş, şaraplar bitmiş. Şaraplar bitmesine bitmiş, satılmasına satılmış ama, cepte bir liradan başka para da yokmuş.

"Şaraplar bitti, hiç de kar edemedik!" diye sallana sallana evin yolunu tutmuşlar.

Mehmet Yılmaz

Tutlular Eğlence Gecesi

Bütün hemşerilerimiz ve arkadaşlarımız davetlidir

Yemekler : Soslu et, Pilav, Salata

Hıtap

İçli Köfte

Çiğ Köfte

Mezeler

İçecekler : Kahve ve Meşrubatlar

Rakı, Şarap, Bira

Müzik : Ballı Kardeşler

Zengin Tombala!..

Sürprizler!..

Giriş : Parasız!

Derneğimiz yararına düzenlediğimiz bu eğlence gecesine katılımınız, bizleri hem sevindirecek , hem de güçlendirecektir.

Yer : Gemeinschaftszentrum / Affoltern

Tarih : 18.11.2000

Saat : 18.30

Tutlular Yardımlaşma Derneği Yönetim Kurulu

İtli Sözlür

- * İt iti ısırır!..
- * İt sahibini ısırır!..
- * İt ile çuvala girilmez!..
- * İt ürür kervan yürür!..
- * İt ile pazarlık yapılmaz!..
- * Isıracak it havlamaz!..
- * İti an, çomacı hazırla!..
- * İt itin kuyruğına basmaz!..
- * İt ile yatan pireyle kalkar!..
- * İtten dost, ayıdan post olmaz!..
- * Kurt kocayınca itin maskarası olur!..
- * İt ittir!..

Tutlular Yardımlaşma Derneğı
Postfach 854 / Lochergut / 8004 Zürich